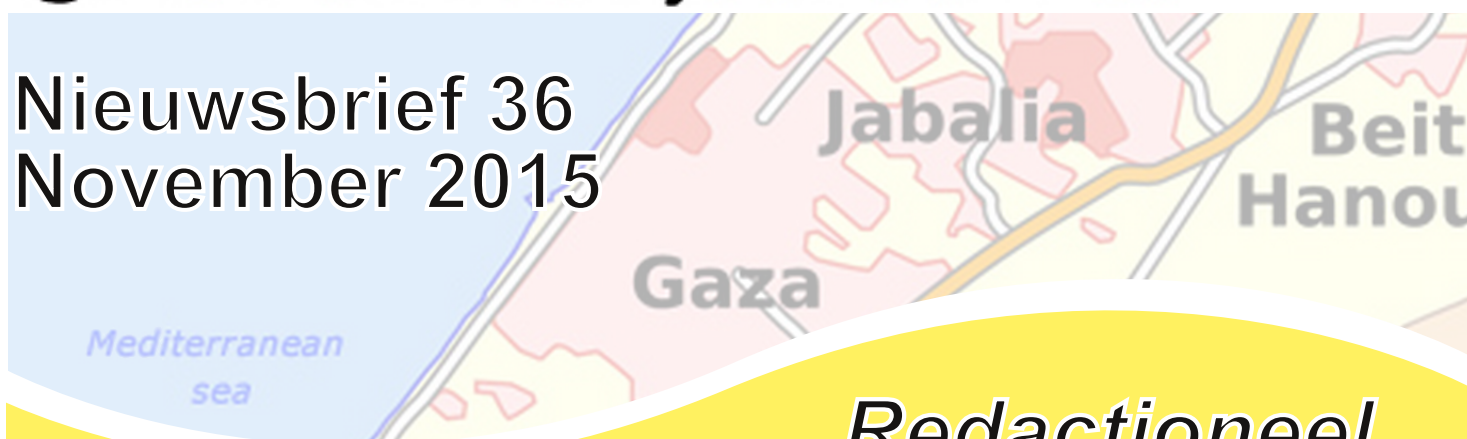

Nieuwsbrief 36 November 2015

Redactioneel

Voor u ligt het zesendertigste nummer van de Jabalya Nieuwsbrief. Een nummer met aandacht voor het bezoek van onze bestuursleden Lejo Siepe en Jan Keulen naar Jabalya afgelopen juni. Een bezoek dat nieuwe ideeën van samenwerking heeft opgeleverd in dit geval met Theatre Day productions een theatergezelschap dat in heel Palestina actief is. Met het theaterproject Ten ways to know us was er al een samenwerking tussen theatergezelschappen in Nederland en Theatre Day productions waardoor 150.000 jongeren in Gaza een optreden konden bijwonen. Ook het Naama College kan in de toekomst erbij betrokken zijn omdat het schoolgebouw een theaterzaal heeft die nauwelijks wordt gebruikt. Ook op het gebied van sport zijn wellicht mogelijkheden van samenwerking. Verder de foto's van Anne Paq over Gaza die ook in Het Dok in Lewenborg tentoon zijn gesteld en een recensie van het nieuwe boek van Susan Abulhawa en aandacht voor problemen die dreigen te ontstaan voor BDS activiteiten als het TTIP verdrag in werking treedt.

Op bezoek in Jabalya

Afgelopen juni hebben onze bestuursleden Jan Keulen en Lejo Siepe een bezoek gebracht aan de stad Jabalya in Gaza. Ze hebben verschillende organisaties bezocht waar onze stichting al langere tijd contact mee onderhoudt zoals de Palestine Medical Relief Society (PMRS) het Na'ma College for Science and Technology en Theatre Day Productions. Eén van de doelen is om te onderzoeken hoe we in de toekomst de contacten willen en kunnen vormgeven.

“Welkom in het paradijs”, had onze chauffeur gezegd toen hij ons afzette bij Erez, de grensovergang tussen Israël en Gaza. Een ironisch grapje dat hij waarschijnlijk vaker heeft gemaakt. Het paradijs ligt nu aan onze voeten. Wij lopen door een twee kilometer lange leeuwenkooi, in een soort verdord niemandsland. Bij de Palestijnse grenscontrole Beit Hanoun aan de andere kant krijgen wij een officieel papier waar nog een stempel opgezet moet worden en

wij zijn binnen. Nauwelijks tien minuten in Gaza zien wij een bord richting Jabalya, maar ons hotel ligt in Gaza Stad en wij rijden door. De volgende dag bezoeken wij Jabalya.

Oorlog

Wij worden hartelijk begroet door burgemeester Issam Joudeh en gemeentelijk pr-medewerker Sadi Daboor. De burgemeester zegt internationale contacten erg

Vervolg op pg. 2

belangrijk te vinden en persoonlijk geïnteresseerd te zijn die contacten te verstevigen. Er is Joudeh veel aan gelegen de nieuwe burgemeester van Groningen Peter den Oudsten te ontmoeten.

Het dichtbevolkte Jabalya heeft zwaar te lijden gehad van de oorlog tussen Israël en Hamas in de zomer van 2014. De inwoners van Gaza leven van catastrofe naar catastrofe. Israëlische bombardementen en beschietingen verwoestten tienduizenden woningen, ziekenhuizen, scholen en bedrijven. Nu, in juni 2015, hebben nog steeds ongeveer 100.000 Gazanen geen eigen dak boven hun hoofd en moeten in scholen, tenten en andere tijdelijke onderkomens slapen. De levensomstandigheden van de ongeveer 200.000 inwoners van Jabalya— ietsje meer dan Groningen— zijn verder verslechterd. De werkeloosheid schommelt rond de 60% en de Hamas-autoriteiten hebben weinig financiële middelen om zelfs maar een minimum aan nodige voorzieningen aan te bieden.

Milieu

De gemeente Jabalya is lid van ICLEI, de International Council for Local Environmental Initiatives, en werkt in dat verband samen met gemeentes in Turkije, Bahrein, Marokko en Tunesië. De problemen op milieugebied zijn erg

groot: gebrekkige watervoorziening en riolering en rantsoenering van elektriciteit. Elke buitenlandse hulp is erg welkom maar beperkt zich, aldus Joudeh, tot enige financiële bijstand uit Turkije en de Golf.

Joudeh is realistisch en weet dat de politieke omstandigheden (lees: de heerschappij van Hamas in Gaza) niet helpen bij formele banden met Nederland. “Maar banden tussen maatschappelijke instellingen in Jabalya en Groningen zijn wel goed mogelijk. De steun aan het Namaa College, dat van groot belang is voor de samenleving in Gaza, is daarom ontzettend welkom.” De burgemeester dankt de gemeente

Groningen en de stichting Groningen-Jabalya voor de hulp aan deze school die beroepsopleidingen aanbiedt op MBO-niveau: de beurzen voor arme studenten en de lift in het hoge gebouw, een cruciale faciliteit voor gehandicapte studenten.

Machtsovername

Het Namaa College for Science and Technology zit in het gebouw dat gefinancierd werd door de gemeente Groningen en opgeleverd in 2006, vlak voor de machtsovername in Gaza door Hamas. Een deel van het gebouw —de theaterzaal— is nooit afgemaakt en niet in gebruik. Het mag een wonder heten dat het Groningse gebouw ongeschonden de drie oorlogen sinds 2006 heeft overleefd. De dean Mahmoud Eddama prijst zich gelukkig dat alles nog functioneert. Hij wijst op de prachtige tuin en de

buitenkantine, een oase temidden van de omliggende puinhopen. Toch stapelen ook voor zijn school de problemen op: studenten hebben vaak geen geld voor de studie, de gebrekkige scholing van de docenten, en de ronduit slechte infrastructuur. De studenten komen vanuit heel Gaza. Wij overhandigen de dean een brief van burgemeester Den Oudsten waarin de burgervader de Gazaanse studenten feliciteert met hun recente afstuderen.

Dramatisch

Hoewel Jabalya zwaar te lijden heeft gehad van de bombardementen en beschietingen van vorig jaar, met beschadigde infrastructuur en woonhuizen, zijn de vernielingen minder dramatisch dan in het aangrenzende Beit Hanoun, Beit Lahiya en in de oostelijke wijk Shejaiya. We bezoeken Shejaiya waar delen van de wijk met de grond gelijk zijn gemaakt. Meer dan 600 gebouwen in Shejaiya werden totaal verwoest en bijna 300 zwaar beschadigd. Van wederopbouw is nog geen spoor en de meeste bewoners leven nog steeds als ontheemden in schoolgebouwen of provisorische onderkomens. Aan de rand van Jabalya staat een grote kippenboederij en wordt landbouw bedreven onder het waakzaam oog van Israëlische uitkijktorens en drones. Het leven gaat verder.

Jongeren de dupe

De Gazastrook is ongeveer zo groot als Schiermonnikoog en er wonen 1,8 miljoen mensen, waarvan 1,1 miljoen jonger dan 24 jaar. Schokkender nog is dat de Gazanen opgesloten zitten in het gebied. Voor de overgrote meerderheid van de bevolking is het praktisch onmogelijk een uitreisvergunning te krijgen van de Israëli's. Ook de grens met Egypte zit, sinds twee jaar, potdicht.

"Iedereen droomt ervan om te vertrekken", zegt Samir Zaqout van mensenrechtenorganisatie Mezan. "Gaza is nu al zeven jaar van de buitenwereld afgesloten. De jeugdwerkloosheid ligt hoger dan 60%, de hoogste ter wereld. Jongeren hebben het gevoel dat er hier voor hen geen toekomst is, geen hoop. Ze willen weg."

Weggaan is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Een enkele waaghals legt zijn lot in de handen van mensensmokkelaars, die er soms in slagen jongeren Gaza uit te krijgen via de Middellandse Zee naar Egypte en dan verder, als bootvluchtelingen, naar Europa. "Maar gebruikelijker escapes zijn drugs en zelfgestookte alcohol", aldus Zaqout. "In deze sfeer van wanhoop en trauma is het voor fundamentalistische groepen ook gemakkelijk jongeren te recruterken."

Jan Keulen en Lejo Siepe.

Fototentoonstelling: “Gaza binnenste buiten 2014-2015”

Van begin september tot half oktober was de fototentoonstelling “Gaza binnenste buiten” in wijkcentrum Het Dok in Lewenborg te zien. In deze nieuwsbrief tonen we de door fotografe Anne Paq gemaakte foto's. De tentoonstelling geeft inzicht in de leefomstandigheden in Gaza: van vluchtelingen, kinderen, getroffen gezinnen. Het werd georganiseerd door Gate48 (platform van in Nederland wonende Israëli's tegen de bezetting) PalestineLink en de stichting Groningen-Jabalya.

Anne Paq

“Eén jaar na het militaire offensief van Israël tegen Gaza is door de blokkade nog geen huis herbouwd. Tienduizenden Palestijnen zijn na hun vlucht nog steeds ontheemd. Meer dan 2200 Palestijnen, voornamelijk burgers, zijn gedood waaronder 500 kinderen.”

Aan het woord is Anne Paq, een bekroonde Franse fotograaf en videograaf, die al sinds 2006 fotografeert in Israël/Palestina.

Omdat zij bij haar laatste bezoek gegrepen werd door de ellendige situatie van de mensen, maakte zij verschillende exposities: o.a. portretten van de woonsituatie van de vluchtelingen, kinderen in hun verwoeste slaapkamer en foto's van gezinnen die meer dan drie gezinsleden verloren hadden.

Anne Paq (geboren in 1976) is lid van Activestills, een fotografencollectief gevestigd in Israël/Palestina dat gebeurtenissen van sociaal en politiek belang documenteert. Sinds 2010 richt ze zich vooral op de Gazastrook

De jonge boodschappendrager

Het zijn kinderen, jonger dan 15 jaar en meestal scholieren. Ze draaien om je heen met hun lege, van metaal gemaakte wagen en onvermoeibaar blijven ze je vragen om tegen een kleine vergoeding gebruik te maken van hun diensten: groente, fruit en andere boodschappen dragen. Deze taferelen tref je aan op de markt van Jabalya; de kinderen hebben dringend geld nodig en zien een mogelijkheid om wat te verdienen als boodschappendrager.

Ze leiden een zwervend bestaan, deze straatkinderen, en hebben van boodschappen dragen hun beroep gemaakt. Dit beroep uitoefenen vraagt een grote mate van overtuigingskracht en het beheersen van de kunst van het smeken. Allemaal om een klein beetje geld.

Omar Nabhan (15 jaar) blijft aandringen en smeken om de boodschappen van een man te mogen dragen. Deze man wordt uiteindelijk erg geïrriteerd en zegt: "Ik heb je hulp niet nodig. Ga weg!". Nabhan ziet er armoedig uit en voldoet prima aan het profiel van een zwervend kind. Hij is moedig en niet verlegen om mensen zijn diensten aan te bieden. Hij krijgt vaak heel weinig geld voor zijn diensten vanwege zijn jonge leeftijd en zijn fragiele lichaamsbouw. Vaak raakt hij in conflicten met andere dragers; naast verbaal geweld is fysiek geweld aan de orde van de dag. Nabhan zegt: "Mijn vader werkte in Israël en na de tweede Intifada in het jaar 2000 is hij werkloos geworden. Mijn broers en ik zijn genooddaakt om op allerlei manieren werkzaam te zijn om ons gezin te onderhouden".

Mohamad Al-Dibs is een 16 jarige schoolverlater. Zijn vader is een straatverkoper, die per dag niet meer dan 20 Israëlische sjekel verdient. Mohamad heeft school verlaten om zijn vader te ondersteunen. Hij draagt boodschappen en brengt de mensen tot de stopplaats van de taxi. Hij oogt erg verdrietig en lachen of glimlachen doet hij zelden. Hij zegt: "Ik wil niet terug naar school en ik neem het niemand kwalijk; het komt allemaal door de slechte economische situatie".

Tijdens mijn rondje op de markt van Jabalya ontmoet ik Ramiz, een jongeman van 21 jaar, die getrouwd is en een pasgeboren baby heeft. Ramiz werkt net als zijn tweelingbroer als boodschappendrager. Hij zegt dat werk te doen uit noodzaak om zijn gezin te onderhouden. Zijn dochter heeft luiers, poedermelk en medicijnen nodig. Ramiz kan rekenen op tevredenheid van klanten, omdat hij vanwege zijn leeftijd meer boodschappen kan dragen dan jonge

kinderen. Ramiz verdient zijn geld sneller en efficiënter dan jonge onvolwassen boodschappendragers. Ramiz is een rustige en geduldige jongeman. Hij loopt soms twee uur met een klant mee die boodschappen aan het doen is. Ramiz draagt de boodschappen. Daar krijgt hij maar twee sjekel voor. Heel af en toe ontvangt hij vijf sjekel.

Ik ontmoet ook Osama Zaqoot, een 40 jarige man, die regelmatig boodschappen doet in het vluchtelingenkamp Jabalya. Ik spreek met hem over het nieuwe fenomeen van de boodschappendragers. Hij ziet dit vreemde fenomeen als 'het gevolg van de nijpende economische situatie van gezinnen, waardoor kostwinners gedwongen worden om hun kinderen de straat op te sturen om een klein beetje geld te verdienen. Zo kan een gezin enigszins de financiële verplichtingen nakomen. Het straatleven, ongelukken en slecht gedrag van hun kinderen nemen ze dan op de koop toe'.

Hij vervolgt zijn verhaal en zegt 'dat er meer kinderen op de markt rondlopen, dan dat er bezoekers van de markt zijn. Vaak worden de mensen die boodschappen doen boos op de kinderen vanwege hun opdringerige gedrag. Ook stelen sommige kinderen, met name die jonger zijn dan 15 jaar, groente en fruit uit de boodschappentassen tijdens het dragen van de tassen. Als klanten meer dan 2 sjekel betalen aan de kinderen, dan herinneren de kinderen hun vaak. Er ontstaat een soort band tussen de kinderen en de klanten'.

Er zijn naar schatting 1200 straatkinderen in Gaza. In Palestina zijn er ongeveer 3600 kinderen die arbeid verrichten zonder enige vorm van controle door ministeries of mensenrechtenorganisaties.

Door Hanin Othman
Vertaling: Jalal Al-Baz

*Hanin Othman is lid van het journalistencollectief
Gaza center for Media Freedom*

Theater Project Ten ways to know us

Vanuit de Nederlandse theaterwereld bestonden al contacten met Theatre Day Productions, een gezelschap dat al vele jaren theater maakt voor kinderen in Gaza. In de loop der jaren waren verschillende Nederlandse theatermakers betrokken bij producties van TDP en bij initiatieven m.b.t. tournees van TDP in Nederland. Vooral Liesbeth Coltof van de Toneelmakerij is een drijvende kracht. Door die contacten kon ook Groningen-Jabalya in 2008 een optreden van TDP in Groningen organiseren. Op het laatste moment moest toen een reserve bezetting van TDP op de Westbank worden ingeschakeld omdat Israël de spelers uit Gaza geen uitreisvergunning gaf.

De oorlog van zomer 2014 trof dan ook bij deze theatermakers een gevoelige snaar. Gaza en haar bevolking werden zwaar getroffen. En in Gaza leven veel kinderen, de doelgroep van TDP, die in een oorlogssituatie een kwetsbare groep zijn. Het aantal getraumatiseerde kinderen dat dringend hulp nodig had werd geschat op 375.000.

Uit de ervaringen uit het verleden van TDP was bekend dat theater een belangrijk hulpmiddel is om jongeren weerbaar te maken, namelijk door hen te stimuleren om op een creatieve manier hun ervaringen te verwerken. Dit leidde na de oorlog tot een initiatief en uiteindelijk een project, waarbij TDP gesteund door

Nederlandse theater- en dansgroepen, productiehuizen, theaterscholen etc. producties voor de kinderen van Gaza zou gaan ontwikkelen en spelen. Dit was niet zomaar een project; het groeide uit tot de grootste (qua aantal deelnemende organisaties: 44) coproductie voor Nederland ooit.

Het project hield in dat tien jonge Gazaanse theatermakers elk met een groep acteurs een theaterproductie maakten en minimaal tien uitvoeringen per productie realiseerden. Uiteindelijk werden het er negen. De Nederlandse inbreng bestond enerzijds uit het sponseren van het project en anderzijds uit het coachen van de Gazaanse regisseurs (soms op afstand, soms door zelf ter plekke mee te werken).

De negen theaterproducties, "The lost sounds", "Fly birds fly", "Ahmad and Ahmad",

"One thousand questions", "Water", "No stopping", "Between the desert and the sea", "The woman in the tree" en "Waiting for the snow", werden gespeeld in negen gunstig gelegen scholen. Eén klaslokaal van zo'n school werd ingericht als theaterzaal en klassen/scholen uit de omgeving reisden daar naar toe. Aangezien Hamas regeert zijn de klassen gescheiden: jongens en meisjes. Elk stuk kan dan ook worden gespeeld met twee bezettingen: acteurs

Vervolg op pg. 10

Vervolg van pg. 9

die zowel mannen- als vrouwenrollen spelen voor jongensgroepen en actrices in mannen- en vrouwenrollen voor meisjesgroepen. Halverwege 2015 werd dit project afgerond. In totaal zijn 150.000 jongeren bereikt met dit project.

Eén van de plannen die voortkomen uit dit bezoek is dat Groningen-Jabalya meer gaat samenwerken met TDP.

Bert Giskes

Uit Groningen participeerden het NNT en Het Houten Huis. Voor alle deelnemende organisaties was er een mooie Palestijnse oorkonde, die door ondergetekende aan de Groningse deelnemers mocht worden uitgereikt.

Wellicht komt er een vervolg op de betrokkenheid bij TDP. De delegatie van Groningen-Jabalya die kort voor de zomer Jabalya bezocht ging ook op bezoek bij TDP.

Inzamelingsactie Gaza 2015

Vijftien maanden geleden richtte Israël met een verwoestende aanval een bloedbad aan onder de bevolking en bombardeerde hele wijken plat. De gevolgen zijn bekend: ruim 2100 doden waarvan ruim 300 kinderen en 11.000 gewonden waarvan ruim 3000 kinderen. Het grootschalige geweld is sinds augustus vorig jaar gestopt maar de aanval is eigenlijk nog steeds aan de gang. In de vorm van het blokkeren van de wederopbouw waardoor de schade die is aangericht niet hersteld kan worden en mensen elke dag geconfronteerd worden met de gevolgen van wat er toen gebeurde. En dat met honderdduizenden getraumatiseerde kinderen. Maar het handhaven van de blokkade betekent ook dat elke ontwikkeling onmogelijk wordt. De werkloosheid onder jongeren is 60%! Daar komt bij dat de UNWRA, de belangrijkste hulporganisatie voor de 1,2 miljoen vluchtelingen in Gaza, grote financiële tekorten heeft en moet bezuinigen op hulp. We kunnen de bevolking in deze omstandigheden niet in de steek laten.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: <http://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

Stort op reknr. NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. St. Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp".

Susan Abulhawa HET BLAUW TUSSEN HEMEL EN ZEE
De Geus ISBN 978 90 445 3507 5. 317 blz. 19,95 euro.

**Susan Abulhawa schreef
het eerder in de**

nieuwsbrief besproken Ochtend in Jenin. Het werd een wereldwijde bestseller. Daar is het waarschijnlijk aan te danken dat haar tweede boek The Blue Between Sky and Water zo snel in een Nederlandse vertaling verscheen. Aantrekkelijk vertaald door Marianne Gaasbeek. Susan Abulhawa is van Palestijnse komaf en woont nu in de Verenigde Staten. Voor haar eerste roman ontving ze de Best Book Award for Historical Fiction en de MEMO Palestine Book Award.

Familiegeschiedenis

‘Historische fictie’ is een goede omschrijving van dit nieuwe boek. Het verhaal begint in 1947 in een door olijfbomen omringd Palestijns dorpje. De oudste dochter Nazmiyeh van de arme familie Baraka zorgt voor het gezin, omdat de moeder bezeten is door een djin. Broer Mamdoeh is in de leer bij een imker. Mariam is de jongste. Een vader hebben ze niet. Hij is zo lang geleden weggegaan, dat de kinderen zich hem niet kunnen herinneren. Er is een lagere school in het dorp, betaald door de dorpsbewoners. Maar naar school gaan is voor Mariam niet weggelegd, wel voor haar broer. Later blijkt dat Mariam ook zonder school heeft leren lezen en schrijven. Ze heeft een vriend, Chaled, verzonnen die haar iedere dag les geeft bij de rivier.

In 1948 komen de Joden. Hun aanvallen worden afgeslagen en de goed getrainde Joodse milities zijn verontwaardigd en verbaasd dat een dorp van boeren en bijenhouders hen weerstand weet te bieden. Maar er komen nieuwe aanvallen. Als op een dag 50 vrouwen en kinderen zijn afgeslacht dragen de mannen hun gezinnen op naar Gaza te vluchten. ‘Het lot was onvermijdelijk in stukken gevallen, en sommige stukken raakten verloren aan de andere kant van de Atlantische en de Stille Oceaan’. Want zestig jaar later woont Mamdoehs kleindochter Noer in Amerika. Ze komt alleen te staan, zonder familie, onder de hoede van pleegzorg. Ze wordt een nieuwe hoofdpersoon in de roman. Het leven van Nazmiyeh en haar nakomelingen in Gaza is de andere verhaallijn. Een volwassen Noer gaat naar Gaza, als ze verliefd is geworden

op een Gazaanse arts die ze in de Verenigde Staten heeft ontmoet. Ze vindt haar familie terug.

Ik vind het een prachtig boek. Susan Abulhawa verstaat de kunst mensen geloofwaardig te beschrijven.

Er zit veel ‘gewone’ praktische psychologie in en ook veel raadselachtigs. De verschillen tussen Noord-Amerikaanse en Gazaanse manieren van zijn en denken zijn boeiend weergegeven. En de vele verschillen tussen de mensen die in Gaza wonen vind ik informatief. En ja, je komt veel te weten over de geschiedenis van Palestina.

Nawoord

Het doet me goed dat er, nadat de roman in de zomer van 2014 af is, een pagina is gewijd aan de ‘buitengewoon barbaarse aanval op Gaza’. Ondanks alle verschrikkingen en de angst steunden de Palestijnen in Gaza het verzet, want ‘we gaan liever strijdend ten onder dan door te leven op onze knieën, als niet meer dan waardeloze schepselen die Israël kan gebruiken om haar wapens op te testen’.

Conclusie.

Susan Abulhawa schreef opnieuw een prachtig boek. Lezen. En cadeau geven.

Fennie Stavast

Wordt BDS illegaal door TTIP ?

De Transatlantic Trade and Investment Partnership (TTIP)-onderhandelingen – die uitgaan van een agenda opgesteld door lobbygroepen van grote bedrijven – zijn een poging om een aantal regels op milieu- en sociaal gebied te harmoniseren tussen de VS en de EU. Milieu- en arbeidersrechtenactivisten zijn bang dat het leidt tot een afzwakking van de regels op gebieden als voedselveiligheid, volksgezondheid en vervuiling.

In juni tekende de Amerikaanse president Barack Obama een wetsvoorstel waarbij het voor de VS één van de “belangrijkste onderhandelingsdoelen” voor TTIP wordt om “politiek gemotiveerde acties ter bevordering van boycot, desinvestering en sancties tegen Israël te ontmoedigen en te streven naar het ontmantelen van politiek gemotiveerde niet-tarifaire handelsbelemmeringen op Israëlische goederen, diensten of andere handel met de staat Israël.”

ministerie van Buitenlandse Zaken stelde dat de anti-BDS-bepaling “Israël en ‘door Israël bestuurd gebieden’ door elkaar gebruikt”, wat “in tegenspraak is met het Amerikaanse langetermijnbeleid.”

“Dit is wel een flinke verschuiving”, stelde Josh

Ruebner, directeur ‘Beleid’ van de US Campaign to End the Israeli Occupation, in een analyse voor The Electronic Intifada. Voorheen stelde het ministerie van Buitenlandse Zaken met klem dat de VS zich ondubbelzinnig verzet tegen alle boycotts, ook die van producten uit de illegale nederzettingen. Er is echter geen enkele twijfel dat de regering Obama zich verzet tegen BDS in het algemeen, wat in zijn laatste regeringsjaar alleen maar toe zal nemen.

Nu Obama critici van het akkoord over het Iraanse kernenergieprogramma probeert te paaien, doet hij meer concessies dan ooit aan de Israël lobby wat betreft Palestijnse rechten. Hillary Clinton, die kandidaat wil worden voor de Democratische Partij bij de verkiezingen volgend jaar, heeft ook gezworen BDS te zullen bestrijden.

(uit artikel van docP)

Bescherming van de nederzettingen

De wet rekt deze Amerikaanse ontmoediging van boycot, desinvestering en sancties (BDS) zo op dat er ook “door Israël bestuurd gebieden” bij horen, een truc om de stappen die de EU overweegt om producten uit Israëlische nederzettingen in de bezette Westelijke Jordaanoever te labelen te blokkeren.

Nadat Obama het wetsvoorstel getekend had, heeft zijn regering echter aangegeven dat ze niets zouden doen om producten uit de nederzettingen te beschermen tegen boycotts. Het Amerikaanse

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt,
Harm van der Veen.

Met medewerking van:
Jan Keulen,
Leo Siepe,
Hanin Othman,
Jalal Al-Baz,
Fennie Stavast.

Vormgeving: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

Telefonisch: Bert Giskes
050-5421370

Colofon

info@groningen-jabalya.com

**Wil je op de hoogte blijven van het Jabalya-project?
Stuur dan naam, adres en email adres naar:**

info@groningen-jabalya.com

Of een stuur die informatie naar: Stichting Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen